

жевъ му пишеше: „Обръсни си мустацитѣ, до като е врѣме, и се скрий въ политѣ на жена си“.

— Иди та не прѣбивай това пичлеме! — изрѣмжа Брайковъ възправенъ и сбѣсенъ.

Но наскочаха всички. И Брайковъ се съвладѣ:

— Вижете какво ми пише! — хвърли той записката прѣдъ всички. — Азъ ще прѣбия това ямбанджийско куче! Да го нѣма въ селото ми! Да го нѣма!

Написаното отъ Странджева мина подъ очитѣ на всички. Общинскиятъ писаръ — кжсъ младъ човѣкъ, съ малки черни очѣи, съ остри скули и съ засукани мустачки надъ малко криви уста — посрѣщна погледъ съ Брайкова и забърза навънъ. Брайковъ изпжчи широкитѣ си гърди и го послѣди.

— Ще ги арестувамъ — каза писарѣтъ. Свѣтътъ да скочи цѣлъ срѣщу менъ, ще ги арестуваме поне прѣзъ тази нощъ и ще ги смлатя.

Брайковъ бѣше извилъ дѣсна ржка на хълбокъ и сумтѣше въ тъмната нощъ.

— Земи и Пальтъ. И знай, не успѣешъ ли — ти ще отговаряшъ! Ако сж много, ела си . . . не се заплесвай. Ще видишъ послѣ. . . Влѣзъ при тѣхъ само, ако видишъ, че ще успѣешъ. Помни: ако не успѣешъ . . . Но ще успѣешъ, ако рѣчешъ: силата е още въ насъ. Само ми ги докарай! Хайде сега!

Брайковъ цѣдѣше думитѣ си прѣзъ зжби: не можеше да си съвладѣе гнѣва и махна ржка, — повърна се въ кръчмата наново силно развълнуванъ.

Стариятъ помощникъ кметъ посрѣщна Брайкова подозрително усмихнатъ. Всички мълчаха — едни мрачни, други — само неспокойни.

— Змията е въ позвата ни, — заговори високо прѣдишниятъ помощникъ. — Ние трѣбва да се разберемъ помежду си. Сега влото е до селото, а не до г-нѣ Брайкова, или до мене или до Наню Чорбаджи. Когато нависнатъ черни облаци и завие вѣтръ, ще рѣче, буря иде, може и градушка да падне. А тогава всѣка пчела търси своя пчелникъ. Така е сега по градове и села у насъ. буря иде всѣко селище трѣбва да се прибере въ себе си.

Стариятъ човѣкъ помълча. Той бѣше стигналъ въ войската до фелдфебелъ, послѣ Брайковъ го назначи полицейски старши, а на край го направи и свой помощникъ. Човѣкъ съ широко чело, съ ояи, които се губотъ подъ гжсти вѣжди съ дълго тѣсно лице и съ още по дълги мустаки, които висѣха съвсѣмъ надоло и сочеха лицето му още по дълго. Той имаше небивала паметъ; като помощникъ събираше данѣцитѣ, та помнѣше смѣткитѣ на всѣка челѣдъ въ общината и затова довчера бѣше стѣлпѣтъ на властта въ Българово.